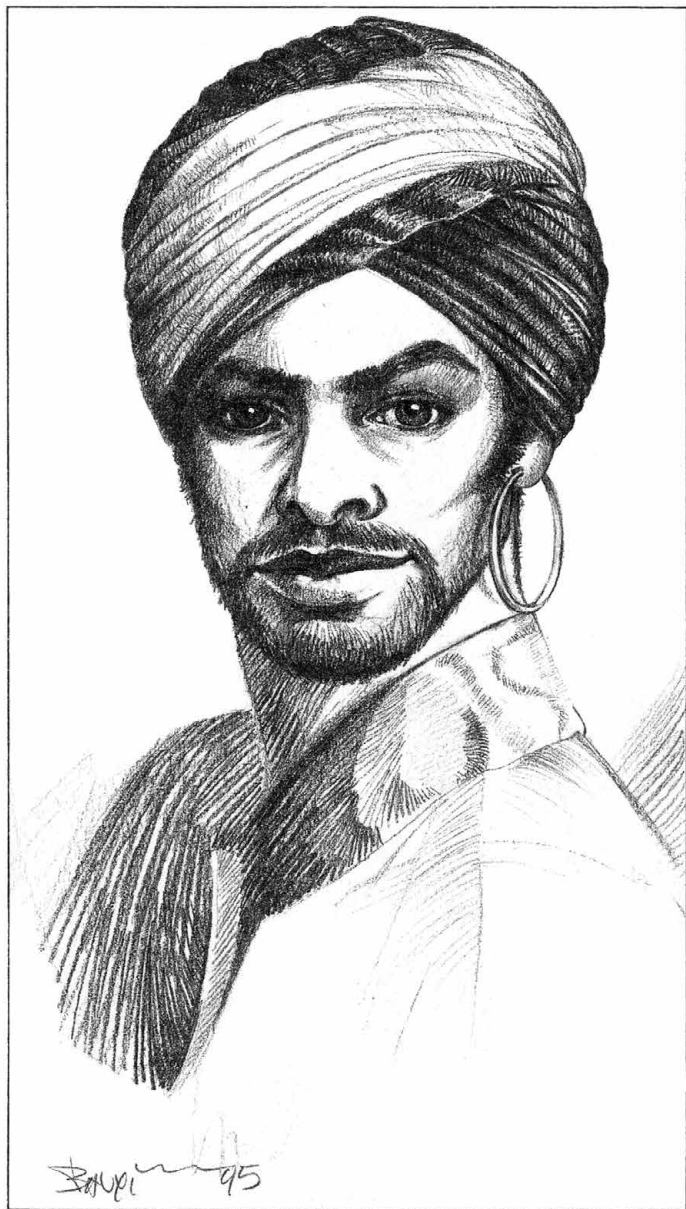

a la lluna (de València

Sindbad el Mariner

Anònim

Diuen que en temps del califa Hârûn al-Rašîd, príncep dels Creients, vivia a la ciutat de Bagdad un mosso de corda anomenat Sindbad. Era un home de pobra condició, que vivia de transportar mercaderies, i per això tots el coneixien amb el nom de *Portador*.

Un dia de molta calor, Sindbad portava un fardell molt pesant sobre el cap. Cansat i suat, passà per la mansió d'un comerciant i com que havien agranat i ruixat el llindar, l'ambient era temperat i suau. Davant la porta hi havia un banc, sobre el qual Sindbad deixà el fardell per descansar i reprendre l'alé. De l'interior de la casa li arribava un airet fresc i una aroma agradable. Sindbad va seure en una vora del banc i, mentre fruïa d'aquell moment de descans, escoltà un so de cordes i llaüts que acompanyaven el recitat de poemes i les veus d'una cantora. També s'escoltaven els refilets d'alguns ocells que lloaven Déu amb els seus cants. Hi havia tórtorres, rossinyols, merles i coloms. Sindbad, meravellat i profundament emocionat, guaità l'interior i veié un meravellós jardí pel qual es movien esclaus, servents, criats joves i cambrers, que traginaven amb coses que només es podien trobar a les mansions dels rics o dels sultans.

El va sorprendre la flaire penetrant d'uns menjars exquisits i l'aroma d'algunes begudes igualment delicioses. Sindbad alçà la mirada vers el cel i va dir:

—Lloat sigues, Senyor, Criador, Mantenidor d'aquell que et plau, tu que no has de retre comptes. Déu meu, et demane perdó per tots els meus pecats i me'n penedisc, davant teu, dels meus errors. Senyor, no em resistiré ni al teu judici ni al teu poder perquè tu no has de justificar els teus actes. Ets omnipotent, lloat sigues. Fas ric o pobre a qui et plau i tornes a la misèria aquell que tu vols. No hi ha més Déu que tu. ¡Que meravellosa és la teua noblesa! ¡Que fort és el teu poder! ¡Que recte és el teu ordre! Entre tots els teus servidors, afavoreixes aquell que et plau. El senyor d'aquesta casa viu en unes condicions immillorables, frueix amb perfums deliciosos, amb menjars saborosos i amb begudes finíssimes. Tu que governes, has predestinat les teues criatures. Per això hi ha qui es cansa i hi ha qui descansa; hi ha qui és feliç mentre alguns altres, com jo mateix, viuen en l'aflicció i la pobresa.

I, després d'haver dit aquestes paraules, es posà a recitar uns versos que havia escrit a partir de les seues reflexions.

¡Quants desgraciats viuen sense descans, mentre d'altres viuen en el benestar, emparats i protegits!
Estic cansat i em canse encara més perquè estranya és la vida i pesant és la càrrega.
Hi ha qui és feliç i viu sense desgràcies perquè el destí no els ha donat una càrrega com la meua i durant tota la seua vida
gaudeix d'alegria, poder, menjars i begudes, a pesar que tots venim de la mateixa llavor.
Jo sóc com aquest i ell és com jo, però les diferències que hi ha entre ell i jo

són les mateixes que hi ha entre el vi i el vinagre.
No t'ho dic per ofendre't,
perquè Tu ets savi i fas justícia.

Quan Sindbad acabà de recitar el poema, es preparà per a carregar el fardell i anar-se'n. Llavors va eixir de la casa un jove molt bell, de figura graciosa, gentil i vestit amb roba delicada. El jove es va dirigir a Sindbad, l'agafà de la mà i li digué:

—Entra a parlar amb el meu senyor.

Al principi, el mosso de càrrega s'hi negava a entrar, però finalment va acceptar: deixà el fardell a l'entrada i va seguir el jove. Era una casa molt bonica, acollidora i majestuosa. En una sala va veure, asseguts, nobles senyors i gent important. Hi havia flors aromàtiques, diversos aperitius, fruita i moltes altres coses refinades; també hi havia vins de les millors vinyes, instruments musicals i esclaves bellíssimes. Cadascú ocupava un lloc segons la seua categoria i al centre hi havia un home respectable, de bona figura i de posat gentil que semblava una persona reverenda, noble, excellent i de mèrit.

Sindbad es quedà perplex en veure tot allò i pensà: «Valga'm Déu, açò és un tros del paradís o el palau d'un rei o d'un soldà». Després, amb molta cortesia, saludà els presents, els va beneir, besà el terra i, finalment, es va quedar dret, en una posició reflexiva i humil. Aleshores, l'amo de la casa el saludà amb afecte i amb bones paraules, li va donar la benvinguda i li va oferir un seient. Després d'invocar el nom de Déu, Sindbad va seure i acceptà alguns d'aquells menjars tan saborosos, que va prendre fins que es quedà ben satisfet.

—Lloat siga Déu per sempre —va dir. Després es va rentar les mans i donà les gràcies.

—Benvingut sigues —li va dir l'amfitrió— i beneït siga aquest dia. ¿Com et dius i quin és el teu ofici?

—Senyor meu, em dic Sindbad el Portador, perquè em dedique a transportar fardells damunt del cap en canvi d'un salari.

L'amo de la casa somriugué i li va dir:

—Has de saber, Portador, que et dius com jo, perquè jo sóc Sindbad el Mariner. ¿Podríem escoltar una altra vegada els versos que has recitat adés a la porta de ma casa?

Avergonyit, el mosso de corda respongué:

—Que Déu t'acompanye per sempre. M'hauràs de disculpar, però la fatiga, les penalitats i els pocs recursos fan l'home maleducat i neci.

—No te n'has d'avergonyir —digué l'amo de la casa—. Ara ets el meu germà. Recita els versos que tant m'han agradat adés, quan els he escoltats per primera vegada.

De manera que el Portador recità els versos, que van plaure Sindbad el Mariner, qui, després d'escoltarlos, va dir emocionat:

—Sindbad, has de saber que conec una història meravellosa que et contaré de seguida, com també tot allò que em va passar abans de ser tan feliç com sóc ara i abans de poder instal·lar-me en un lloc tan preciós com aquesta casa. Has de saber que he arribat a viure en aquest benestar i he aconseguit aquesta bona posició només després de moltes fatigues, de moltes misèries i de conèixer horrors monstruosos. Abans vaig haver de patir molt i vaig ser víctima de molts enganys. He fet set viatges i cadascun té la seua

història, que podria deixar-te perplex. I tot per decret del destí, ja que no en podem fugir ni evitar allò que hi està escrit.